

Vi kender jo billederne, der har brændt sig ind på vores netinder: Gadebarnet i Riga, børnehjemsbørnene i Rumænien, og også tallene fortæller en til tider barsk historie om den tilstand, hvori vores nabolande er. Den gennemsnitlige levealder faldt brat i de første 4 år efter overgangen til markedsøkonomien i de baltiske lande, Østbanken konkluderer i sin seneste rapport, at de, der er hårdest ramt af fattigdom i de nye markedsøkonomier, er husholdninger med mange børn, enlige forældre, og folk, der afhænger af offentlige ydelser, også ældre mennesker, pensionister.

Derfor er udvidelsen også en social opgave. Derfor er EU's udvidelse også en fordelingspolitisk opgave, en retfærdig politisk opgave, som vi skal stå i spidsen for.

Det er også i udvidelsens lys, regeringen ser den kommende regeringskonference. Vi har klart sagt fra starten, at konferencen bør koncentrere sig om at gøre EU's institutioner rede til den kommende udvidelse. Man bør ikke komplicere dagsordenen med mange andre temaer af hensyn til det overordnede mål.

Vores ønske om en dagsorden koncentreret om det, vi ikke løste i Amsterdam, fik opbakning fra kollegerne i Köln i juni. Det drejer sig om Kommissionen, at stemmevægten er i Rådet, og flertalsafgørelser. Det drejer sig også om et antal dertil knyttede institutionelle spørgsmål som f.eks. Europa-Parlamentets rolle og domstolens arbejdsmetoder. Det er vi naturligvis meget tilfreds med, og det håber vi kan blive fastholdt i Helsinki.

Der skal ikke herske tvivl om, at Danmark er klar til at bidrage til fornuftige løsninger. Det var vi allerede i Amsterdam. Det er vi også stadig.

Må jeg hen mod afrundingen af mit indlæg nævne et tema, som også har stor betydning, og som er en dansk mærkesag. Det er miljøet. Miljøpolitikken bragte vi jo ikke mindst i centrum under forhandlingerne om Amsterdamtraktaten. Danmark var også med til at foreslå Det Europæiske Råd at indlede en konkret proces, hvor Amsterdamtraktatens bestemmelser om miljøintegration skal udmøntes i EU's forskellige politikker, bl.a. inden for energipolitikken og landbrugspolitikken.

På topmøderne i Cardiff, i Wien og i Köln er dette arbejde gradvis blevet udvidet. Vi har på disse topmøder bidraget meget aktivt til denne positive udvikling.

Regeringen vil arbejde for offensive miljøkonklusioner i Helsinki, på integration af miljøhensynet i EU's sektorpolitikker, på en samlet strategi for en bæredygtig udvikling, på Kyoto-protokollen. Det er vores linje at være ambitiøse. Det er ikke sikkert, vi får alt med i denne omgang, men det har ikke afskrækket os før, og det vil det heller ikke gøre nu. Vi vil gøre, hvad vi kan, til gavn for miljøet.

Beskæftigelsen er også på dagsordenen. Vi har kæmpet for, at den skulle komme det siden 1993. Det mål er nu nået. Vi har med syvtommerssøm fået slået fast, at beskæftigelsen må have første prioritet i alle EU-lande, og det er der ingen, der i dag sætter spørgsmålstejn ved længere.

Vi har fået etableret klarere retningslinjer for medlemslandenes beskæftigelsespolitik. Klare regler for uddannelse og for aktiveringen står i fokus. Ikke besluttet nede i Bruxelles, men som retningslinjer og som målsætning.

Jeg er sikker på, at Helsingfors vil blive en bekræftelse af, at vi skal holde fast og videreudvikle den europæiske beskæftigelsesstrategi.

Når vi kigger på det nye århundredes udfordringer for den europæiske beskæftigelsespolitik, på vore velfærdssamfund, er der en ting, der springer i øjnene: Informationsteknologiens fremstormen. Vi skal udnytte de nye muligheder i hver vore lande, men også i vort samarbejde. Ellers kan vi jo ikke klare udfordringerne: Skrap konkurrence, omstillingsbehov og videnskabsmæssig centrifugalkraft, hvor vi, hvis vi ikke former en politik, risikerer, at dem, der ikke kan alle sprogene, dem der ikke er uddannede til det på forhånd, falder af i svinget.

Det vil vi ikke acceptere. Politik er til for at gribe forandringer på menneskers betingelser, og det budskab vil jeg tage med til Helsingfors. Der er ikke tid til at tøve eller være i tvivl. Der skal tages initiativer i de enkelte lande, også bidrages på det europæiske plan.

Jeg vil opfordre mine kolleger til i Helsingfors, at den årtusinderklæring, som vi skal vedtage, tager afsæt i globaliseringens og informationssamfundets udfordringer, og at det bliver et hovedemne på det kommende beskæftigelsestopmøde i Lissabon i marts år 2000.

Se, et par gange i dette århundrede har vores samfund stået ved særlige vigtige skilleveje. Skilleveje, der rækker langt ind i fremtiden. Det var tilfældet i 1930'erne, da vi valgte vores velfærdssamfundsmodel, det var tilfældet i 1960'erne og 1970'erne, da vi valgte at gå ind i